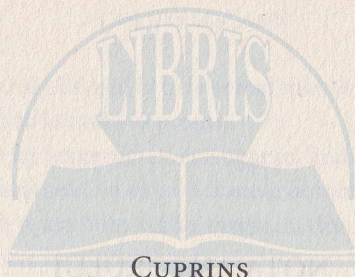

COLUM McCANN

TREISPREZECE PRIVIRI DIFERITE

editura rao

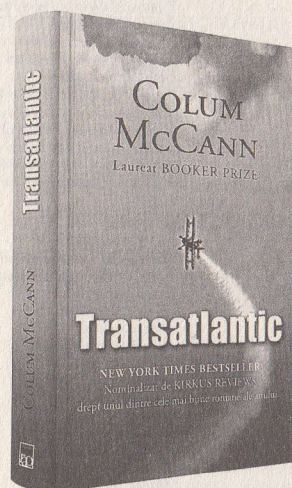

CUPRINS

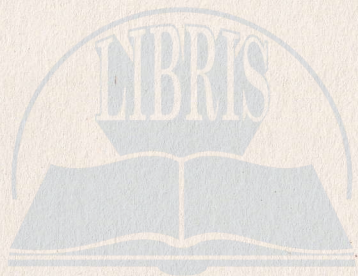
Treisprezece priviri diferite	7
Cât este ceasul acum, acolo unde ești tu?	153
Sh'khol.	167
Acordul	203
Nota autorului	247

De același autor, la Editura Rao au mai apărut:

Dansatorul *Goana nebună a lumii* *Zoli* *Transatlantic*

Transatlantic este cel mai pătrunzător roman de până acum al lui Colum McCann. Una dintre cele mai mari reușite ale sale este modul în care – citindu-l – simți istoria: pe cât de trecătoare, pe atât de intimă și cât se poate de intensă. Aceasta este calitatea aproape supranaturală pe care McCann o descoperă la nesfârșit în ceea ce privește miraculosul: faptul că este inseparabil de ceea ce trăim zi de zi.

INSTITUTUL
NATIONAL DE
REVIZUI

I

*Printre douăzeci de munți înzăpeziți,
Singurul lucru care se mișca
Era ochiul mierlei.*

Primul este ascuns la înălțime, într-o bibliotecă din lemn de mahon. De acolo se vede în întregime camera în care el doarme, într-un pat dublu, într-un morman de perne.

Panoul frontal e sculptat cu modele sofisticate. Cadrul patului are formă de sanie. Cuvertura e brodată cu motive Amish. Pe noptiera din stânga patului stă o vază, iar pe cea din dreapta se află un teanc de cărți.

Un orologiu antic în formă de felinar, cu scripeții și cu greutatea expuse, este agățat pe perete alături de o oglindă alungită cu ramă argintie – pătată și îngălbenită de timp. Sub oglindă, dosită într-un colț, ascunsă aproape complet vederii, este o mică butelie de oxigen.

Vreo șase perne sunt puse pe fotoliu, departe de pat. Mai multe pernițe sunt așezate pe un scaun din lemn de stejar, cu mânere îmbrăcate în piele.

Măsuța de scris stă lângă ușă și pe ea se află mai multe coli de hârtie, stivuite ordonat unele peste altele, un deschizător de scrisori din argint, un ștanțator de sigle și un

laptop deschis. Pe birou mai este și o pipă, dar nici urmă de vreo tabacheră, chibrituri sau scrumieră.

Tablourile sunt contemporane: trei peisaje urbane – linii ascuțite, blocuri înalte – și un mic peisaj marin abstract, agățat pe peretele de lângă baie.

Și, printre toate aceste lucruri, el zace inert în pat – o formă nedefinită sub pătură, capul lui fiind ceva mai mult decât o pată întunecată.

II

*Parcă aveam trei minți,
Ca un copac
În care sunt trei mierle.*

M-am născut în toiul primei mele discuții aprinse.

Ar trebui să se ridice, să găsească un caiet și să-și noteze expresia, dar e prea frig în cameră, iar încălzirea nu a fost încă pornită, așa că preferă să nu se miște deloc. Măcar cearșafurile sunt bine întinse și călduroase. Poate că Sally va veni să-l învelească din nou, de vreme ce el încă își amintește acea călătorie, călătoriile sau – și mai exact – nesfârșitul voiaj până la toaletă. *M-am născut în toiul ultimului meu voiaj epic.*

Deasupra lui se rotește ventilatorul de pe tavan.

Meșterul i-a inversat sensul normal de rotație. Dar cum poate un ventilator care se rotește invers să genereze căldură? E ceva legat de ascensiunea aerului și de felul în care circulă curentul. Măcar dacă ne-am putea schimba și noi curentul propriului destin sau dacă ne-am inversa sensul de rotație. *M-am născut în toiul primului meu rechizitoriu în fața juraților.* E ciudat să re trăiesc această amintire la vârsta mea, dar ce altceva am de făcut? A fost o surpriză că atunci, în anii optzeci, cartea originală nu s-a vândut bine deloc, deși era frumos legată, frumos editată și frumos

publicată. Totul era frumos în legătură cu ea. Oricât de modest ar fi gândit, el sperase că avea să se vândă totuși – măcar câteva exemplare pe ici, pe colo, dar după trei luni cartea era pe masa cu reduceri. *M-am născut în toiul primului meu eșec publicistic.* Dar, de fapt, când m-am născut cu adevărat? *M-am născut prima dată când am făcut dragoste cu Eileen. M-am născut atunci când am atins mâna fiului meu nou-născut, Elliot. M-am născut atunci când am stat prima dată în cockpitul unui Curtiss SOC-3. Oh, la naiba. De două ori „la naiba“.* De fapt, el se născuse în toiul acelui prim caz, când stătuse în fața Curții din Brooklyn – un proaspăt și spilkuit asistent de procuror, din gura căruia cuvintele ieșeau exact așa cum visase.

Simțise chiar vibrația cuvintelor în aer și văzuse efectul lor pe fețele bărbaților care alcătuiau juriul și, de asemenea, pe chipul înțelegătorului judecător, pe care se deslușea ceva asemănător cu mândria. *Un rechizitoriu foarte solid, domnule Mendelssohn.* Știuse încă din acel moment că nu avea să se mai întoarcă niciodată de pe drumul acela. Era făcut pentru justiție. Câte ere trecuseră de atunci? Ar trebui să scrie pe ceva. Dar asta e problema cu vârsta, nu-i așa? Ai sentimentul, dar nu și datele. Iar când găsești datele, pierzi sentimentul.

Îndrăznesc prea mult dacă-ți cer un creion și niște coli de hârtie, Sally, draga mea?

M-am născut în toiul primului meu lapsus.

De ce, oh, de ce nu e nicio coală de hârtie pe noptieră? Poate ar fi mai bine să folosesc un reportofon? Una dintre acele noi minunății digitale? Poate că am un asemenea dispozitiv pe BlackBerry-ul meu – acesta e dotat, la urma urmei, cu tot ce-i trebuie.

De câteva zile se obișnuise să-l îndese în buzunarul pijamalei sale, unde rămânea pe timpul nopții, cu micul

led roșu pâlپând. O mașinărie nemaipomenită care-l informează despre toate victoriile și nenorocirile din lume, în timp ce el moțăie și sforăie. Lovituri de stat, revoluții, revolte sociale și tot felul de evenimente nefaste – toate complotând să evadeze din confortul patului său.

Interesant lucru. Ei concep pijamalele astfel încât buzunarul să fie pe partea stângă, deasupra inimii. Să fie ceva legat de sănătate? Un mic compartiment care să poată fi verificat de doctor. Un loc în care să fie păstrate stenturile, tuburile și pilulele în cazul unui atac de cord.

Ar trebui să-l întrebe pe bătrânul său prieten, doctorul Marion. De ce este buzunarul deasupra inimii, Jim? Poate că e doar un capriciu al modei. Cine naiba a inventat buzunarele pijamalelor? Și în ce scop? Un compartiment pentru un mic supliment de pâine, un biscuit sau o felie de pâine prăjită în caz că ni se face foame pe timpul nopții? Un loc pentru scrisorile de dragoste de demult? O fantă pentru alter ego-ul care așteaptă undeva în culise?

Oh, mintea a luat-o razna, plănuiuind-și evadarea: pe fereastra înghețată și chiar mai departe. Oricum, cine naiba a inventat partea mai rece a pernei?

El își mișcă puțin degetele de la picioare între cearșafuri și le freacă încet unele de altele, lăsând căldura să i se furișeze din nou în trup. Nu a înțeles niciodată sistemele de încălzire din New York. Toate acele conducte subterane, cisterne cu produse petroliere și întâlniri ale consiliului orașenesc pe tema boilerelor, ingineri cu premii Nobel, arhitecți perspicace, specialiști în sisteme de încălzire la nivel global, un veritabil „trust de creiere“, toți genii – și nu te alegi decât cu zgomotul acela, „clac, clac, clac“, în fiecare dimineață. Parcă ar fi Dante în pivniță, încercând să

grunduiască țevile. Dumnezeuule mare, ai crede că în secolul douăzeci și unu ei ar fi capabili să rezolve misterul nenorocitelor de sisteme de încălzire – scuzată fie-mi francheza, polona, lituaniana –, dar nu, ei nu pot, ei nu au reușit să facă asta și probabil că nu vor reuși niciodată.

Ei nu pornesc boilerul până la cinci dimineața decât dacă afară este un ger siberian. Administratorul clădirii este un maestru al șahului venit tocmai din Sarajevo și stabilit aici. A jucat odată împotriva lui Spassky și se laudă mereu cu inteligența lui, pretinzând că este membru Mensa, dar nici el nu poate pune în funcțiune blestemata asta de încălzire.

El apucă BlackBerry-ul și tastează, aducându-l la viață. Mai are de așteptat douăzeci și două de minute până când conductele vor amuți, funcționând normal.

E tentat să-și întrerupă ritualul și să facă o verificare a știrilor și a e-mailului său la prima oră a dimineții, dar strecoară BlackBerry-ul înapoi în buzunarul pijamalei sale.

M-am născut în toiul primului meu rechizitoriu în fața juraților și am ieșit pe Court Street cu pasul meu săltăreț, de parcă aș fi avut un arc în talpă.

Nu e foarte adevărat. Pasul meu nu era chiar atât de săltăreț – nici măcar pe vremea aceea. Întotdeauna rămâneam cu un pas în urma altora. Nu eram tocmai Joe DiMaggio, Jesse Owens, Wilt Chamberlain sau vreo altă celebritate. Însă arcul era păstrat tensionat – în limbaj, intonație și în forma cuvintelor sale. Uneori, el stă treaz o zi întreagă la biroul său din lemn de mahon, formulând replici. În tinerețe își dorise să devină scriitor. Fântâna de pe muntele Helicon. *M-am născut în toiul primei mele controversă.*

Marile pledoarii nu aveau nicio legătură cu substanțialitatea. Totul era stilul. Cuvântul potrivit la momentul potrivit. Orice nătrău știe că niște cuvinte sofisticate pot face să strălucească orice stupizenie. În sala de judecată el studia chipurile juraților, pentru a vedea cu ce cuvinte strălucite i-ar fi putut impresiona.

Elegant ca un orator și alunecos ca un șarpe, spusese odată un coleg – sau era invers, alunecos ca un orator și elegant ca un șarpe? Fusesse un compliment, în orice caz. Nu numai șerpilor pot fi alunecoși.

Lui Eileen îi plăcea nespun să-i citească raționamentele, mai ales în ultimii ani, după ce fusese promovat la Curtea Supremă din Kings County – atunci când ziarele abia așteptau să-l critice. *The Village Voice*, *The New York Times*, acea fițuică din Noul Amsterdam care făcea harcea-parcea pe oricine – cum naiba se numea? Nu *Brooklyn Eagle*, asta dispăruse de mult.

Îi făcuseră și o caricatură odată, în chip de călugăriță. Detesta modul în care-l desenaseră – obraji cu puni, ochelarii cocoțați pe nas și o mică burtă rotundă –, în timp ce mușca lacom dintr-o altă călugăriță. Idiotii. Înțeleaseră greșit. Doar femela mănâncă masculul după o partidă de amor.

Oricum, nu era deloc măgulitor pentru el.

Și oare de ce îi portretizează mereu pe judecători ca pe niște munți de carne? El a fost mereu un slăbănog. Un vrej de fasole. O sperietoare de ciori. Era mai multă grăsime – spunea Eileen – pe cuțitul unui măcelar. Dar caricaturistii – și chiar și graficienii din sala de judecată – insistaseră să-l deseneze cu gușă și cu puțină burtă. Asta o deranja extrem de mult pe Eileen.

Capitolul VIII	167
MULTELE CHIPURI ALE CELEBRITĂȚII	

Capitolul IX.....	198
GRAMMY, UN TURNEU ÎN FORȚĂ	

Capitolul X.....	205
SKYFALL	

Capitolul XI.....	215
25	

Capitolul XII	229
CELE MAI MEMORABILE MOMENTE ADELE IMORTALIZATE CHIAR DE EA	

Apendice	232
Premii	

INTRODUCERE

Adele a lucrat în după-amiezile de duminică la cafeneaua mătușii ei din Haringey, nordul Londrei. În timp ce adolescența aranja mesele din local, radioul anunța hârâit topurile de muzică pop. Atunci a început să se întrebe cum ar fi dacă s-ar regăsi și un cântec de-al ei printre cele mai bune hituri. La 22 de ani va ajunge numărul unu în topurile din întreaga lume.

Influența ei este imensă: a fost numită cea mai puternică personalitate din industria muzicală atunci când a fost în vârful clasamentului Music Power care cuprinde 100 de titluri selectate de ziarul *The Guardian*. Ca să vă faceți o idee, atotputernicul Simon Cowell s-a situat pe locul trei. Adele a vândut milioane de albume în toată lumea, a câștigat numeroase premii, printre care câteva Grammy și un BRIT, iar ca urmare a fost încoronată pe drept cuvânt regina industriei muzicale – și asta la doar trei ani după lansarea primului single. Pe parcurs a acumulat o avere de aproximativ 20 de milioane de lire sterline.

Publicul este atras de autenticitatea și sinceritatea pozițiilor ei: fără trucuri menite să înșele ascultătorul, ci doar suflet oferit pe tavă. Întrebuințând versuri lipsite de echivoc, desprinse din propria biografie, care descriu cu simplitate, dar și cu forță, de multe ori și cu durere, adevăruri despre suferințele personale din dragoste, Adele a reușit să-i